

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-10 У. 12843/19
01.09.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Јелене Николић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милка Милосављевић, адвокат из Грачанице, ради поништаја решења туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције, Београд, број 01-02/181.6.3 9495/18 од 17.07.2019. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.09.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда Београд, број 01-02/181.6.3 9495/18 од 17.07.2019. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Републичког Фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале у Чачку, 20-02/1 број 181.1-1 420/18 од 18.06.2018. године, којим је одбијен захтев тужиоца за остваривање права на старосну пензију, поднет 13.04.2018. године, јер нису испуњени заклонски услови.

У тужби, поднетој преко пуномоћника Управном суду дана 09.08.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да се Фонду обратио захтевом за признавање права на старосну пензију, јер испуњава оба услова, рођен је 24.11.1949. године, а радни стаж у својству возача остварио је у ББ у трајању од 35 година. Предлаже да Суд утврди ово његово право по основу уплаћених

доприноса и истиче да о томе постоје подаци у радној књижици и матичној бази података код Фонда, као и да су уплаћени месечни доприноси за пензијско и инвалидско осигурање. Сматра да му на основу приложених доказа у поступку, припада право на старосну пензију и указује на одредбу члана 85. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, као и на одредбе члана 44,47. и 48. истог закона. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме наводи да тужилац није навео нове чињенице ни нове доказе осим оних који су у жалби већ наведени и који су у оспореном решењу оцењени као неосновани, те остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да Суд одбије тужбу.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе и одговора на тужбу, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, број 18/16), прописано је, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац поднео захтев за признавање права на старосну пензију 13.04.2018. године, да је рођен 24.02.1949. године, да је поднео копију радне књижице у којој је уписан престанак осигурања са 24.02.2016. године, неоверену копију решења о годишњем одмору из 1990. године, као и неоверену копију држављанства ФНРЈ од 01.07.1969. године. У односу на поднети захтев првостепени орган је нашао да на основу података Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Служба дирекције Приштина од 21.05.2018. године, за тужиоца подаци о стажу осигурања и заради за тражени период нису утврђени у матичној евиденцији. Одлучујући у поступку по жалби изјављеној против решења првостепеног органа, број 20-02/1 број 181.1-1 420/18 од 18.06.2018. године, тужени орган је нашао да у матичној евиденцији не постоје регистроване пријаве и одјаве са осигурања, односно да нису испуњени услови из члана 132. и 134. Закона о пензијском и инвалидском осигурању који се односе на обавезу предаје пријава о стажу и заради фонду, као услов за њихово регистровање те нису испуњени услови из члана 85., као ни услови из члана 19. наведеног закона да се

тужиоцу призна право на старосну пензију. Тужени орган наводи у образложењу оспореног решења да је за признавање права на старосну пензију за осигуранике запослене, потребно утврдити датум престанка радног односа, с обзиром на то да се сходно одредби члана 82 а. наведеног закона, право на старосну пензију остварује после престанка осигурања, те да се из копије радне књижице као последњи упис стажа може видети период од 01.10.1981. до 24.02.2010. године, при чему овај упис стажа није прописно оверен, јер је оверен са два печата различите садржине, тако да се на основу њега не може прихватити као утврђена чињеница која се односи на престанак радног стажа жалиоца. Налазећи да ожалбеним решењем није повређен закон на штету тужиоца, тужени орган је жалбу одбио, као неосновану, сходно одредби члана 170. Закона о општем управном поступку.

Одредбама члана 19. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03... и 73/18), прописани су услови за стицање права на старосну пензију, у зависности од година живота и стажа осигурања. Осталим одредбама наведеног закона предвиђено је: да се права из пензијског и инвалидског осигурања остварују код фонда (члан 82.); да се право на старосну пензију остварује после престанка осигурања (члан 82а); да се права из пензијског и инвалидског осигурања која се остварују у фонду обезбеђују у поступку предвиђеном законом којим је уређен општи управни поступак, ако овим законом није друкчије уређено (члан 84. став 2.); да се пензијски стаж и зараде, као и друге чињенице од утицаја на стицање и утврђивање права, узимају у обзир при остваривању права из пензијског и инвалидског осигурања, на основу података утврђених у матичној евиденцији (члан 85. став 1.); да је фонд дужан да осигураницима и корисницима права пружа стручну помоћ у поступку (члан 88. став 2.); да фонд води матичну евиденцију о осигураницима, обезбедницима плаћања доприноса и корисницима права из пензијског и инвалидског осигурања (члан 125.); да послодавац подноси пријаве података за матичну евиденцију (члан 132. тачка 1)); да својство осигураника, стаж осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања, односно уговорене накнаде које се узимају за утврђивање висине права утврђује фонд на основу пријава података из члана 132. овог закона, уношењем података у матичну евиденцију (члан 140. став 1.); да фонд обезбеђује непосредно, ефикасно, рационално и законито остваривање права из пензијског и инвалидског осигурања и организује обављање послова за спровођење осигурања (члан 151. тачка 5).

Код оваквог чињеничног и правног стања, Управни Суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Ово зато, што је првостепени орган захтев тужиоца могао да одбије из разлога што не испуњава услове прописане Законом, али је пре доношења такве одлуке био дужан да утврди чињенице од којих зависи испуњеност тих услова. У образложењу оспореног решења тужени орган је навео да ожалбеним решењем није повређен закон на штету тужиоца, с обзиром на то да у матичној евиденцији нису регистровани подаци о стажу и заради тужиоца, те да нису испуњени законски услови за признавање права на старосну пензију, при чему тужени орган не даје оцену свих доказа прибављених од стране тужиоца и достављених уз поднети захтев. Како се у управном поступку покренутом захтевом за признавање права на старосну пензију, може истовремено одлучити и о захтеву за утврђивање стажа, уколико исти није евидентиран у матичној евиденцији, или водити и

посебан поступак ради утврђивања тог стажа, првостепени орган је био дужан да о томе поучи тужиоца, у смислу одредбе члана 8. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 18/16 и 95/18-аутентично тумачење), а на шта је такође Фонд обавезан и у складу са одредбом члана 88. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којом је прописано да је Фонд дужан да осигураницима и корисницима права пружа стручну помоћ. Међутим, будући да је тужени орган своју одлуку засновао на чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, као и да је у оспореном решењу само поновио констатацију првостепеног органа да за тужиоца нема регистрованих података о стажу и заради у матичној евиденцији, Управни суд налази да је оспореним решењем произвољно примењена одредба члана 85. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и да се разлози наведени у оспореном решењу, не могу прихватити као правилни. Приликом одлучивања, Суд је имао у виду одлуку Уставног суда, број Уж.3354/2013 од 14.10.2015. године.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 01.09.2022. године, II-10 У.12843/19

Записничар
Снежана Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Ненад Стојановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СЂ